

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 341/2015-39

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky Jany Baricovej a zo sudcov Sergeja Kohuta a Rudolfa Tkáčika na neverejnom zasadnutí 17. augusta 2016 prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], zastúpeného advokátom [REDAKČIA], vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 6 Tos 127/2014 z 9. decembra 2014 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDAKČIA] na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 6 Tos 127/2014 z 9. decembra 2014 porušené bolo.

2. Uznesenie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 6 Tos 127/2014 z 9. decembra 2014 zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Trnave na ďalšie konanie.

3. [REDAKČIA] finančné zadostučinenie nepriznáva.

4. Kancelárii Ústavného súdu Slovenskej republiky ukladá zaplatiť trovy právneho zastúpenia [REDAKOVANÉ] v sume 296,44 € (slovom dvestodevät'desiatšesť eur a štyridsaťštyri centov) na účet ustanoveného advokáta [REDAKOVANÉ], advokátska kancelária, [REDAKOVANÉ], do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

5. Krajský súd v Trnave je povinný uhradiť štátu trovy právneho zastúpenia v sume 296,44 € (slovom dvestodevät'desiatšesť eur a štyridsaťštyri centov) na účet Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky v tvare [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] vedený v Štátnej pokladnici do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

6. Vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 341/2015-23 z 1. decembra 2015 podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) prijal na ďalšie konanie sťažnosť [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 6 Tos 127/2014 z 9. decembra 2014 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ podal 5. marca 2014 návrh na povolenie obnovy konania v trestnej veci vedenej na Okresnom súde Trnava (ďalej len

„okresný súd“) pod sp. zn. 5 T 75/2011, pretože mu bol uložený trest odňatia slobody na základe aplikácie tzv. asperačnej zásady v zmysle ustanovenia § 41 ods. 2 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov, a to v celom znení tohto ustanovenia, ktoré bolo platné účinné v čase ukladania trestu, t. j. že aj za uplatnenia tohto ustanovenia v časti za bodkočiarkou, ktorá bola na základe nálezu ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 106/2011 z 28. novembra 2012 (ďalej len „nález ústavného súdu o asperačnej zásade“) vyhlásená za nesúladnú s čl. 1 ústavy.

Okresný súd svojím uznesením sp. zn. 3 Nt 32/2014 zo 7. apríla 2014 návrh na povolenie obnovy konania podľa ustanovenia § 399 ods. 2 Trestného poriadku odmietol. Sťažovateľ napadol uznesenie okresného súdu sťažnosťou, v ktorej poukazoval jednak na nález ústavného súdu o asperačnej zásade, ako aj na naň reflektujúce stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. Tpj 44/2013 z 26. novembra 2013 (ďalej len „stanovisko trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu“) vydaného pre účely zjednotenia výkladu a aplikácie ustanovenia § 394 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorého *„Ak je podaný návrh na povolenie obnovy konania vo veci, ktorá sa skončila právoplatným rozhodnutím, ktorý vychádza zo skutočností predpokladaných v ustanovení § 41 ods. 1 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii ústavného súdu, je splnenie podmienok konania konštatované už v tomto ustanovení. Preto súd nemôže skúmať splnenie iných podmienok uvedených v § 394 ods. 1 Trestného poriadku, ale obnovu konania povolí podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku z dôvodu uvedeného v § 41 ods. 1 zákona č. 38/1993 Z.z. v znení neskorších predpisov.“*

O podanej sťažnosti rozhodol krajský súd napadnutým uznesením, ktorým ju podľa ustanovenia § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol. Krajský súd uviedol, že predchádzajúci návrh sťažovateľa na obnovu konania, ktorý obsahoval rovnaké skutočnosti ako tento jeho návrh, bol uznesením okresného súdu sp. zn. 4 Nt 58/2013 z 8. augusta 2013 zamietnutý. Krajský súd ďalej konštatoval, že tento návrh sťažovateľa uvádza len tie isté skutočnosti ako jeho prvý návrh a tiež to, že stanovisko trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu nemožno pre účely povolenia obnovy konania považovať za novú skutočnosť alebo dôkaz.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy tvrdí, že stanovisko trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu je ďalšou skutočnosťou, ktorá podporuje jeho pôvodnú argumentáciu, a že krajský súd mal napraviť svoje neudržateľné a nezákonné rozhodovanie o jeho prvom návrhu na povolenie obnovy konania. Sťažovateľ preto považuje napadnuté uznesenie krajského súdu za svojvoľné a arbitrárne.

Sťažovateľ na základe uvedenej argumentácie navrhol, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu, toto uznesenie zrušil a vrátil vec krajskému súdu na ďalšie konanie. Sťažovateľ sa taktiež domáha priznania primeraného finančného zadosťučinenia v sume 8 000 € z dôvodu pocitu bezmocnosti a frustrácie, ako aj náhrady trov právneho zastúpenia.

Krajský súd vo svojom vyjadrení sp. zn. Spr 31/16 z 22. januára 2016, ktoré bolo ústavnému súdu doručené 27. januára 2016, odkázal na odôvodnenie napadnutého uznesenia. Krajský súd dôvodil, že skutočnosti, ktoré sťažovateľ v tomto svojom návrhu na povolenie obnovy konania uviedol, sú totožné so skutočnosťami v zmysle návrhu odsúdeného na povolenie obnovy konania, ktorý už bol okresným súdom zamietnutý. Preto navrhol sťažnosť ako nedôvodnú odmietnuť. Súčasne súhlasil s upustením od ústneho pojednávania.

Sťažovateľ vo svojej replike, ktorá bola ústavnému súdu doručená 10. februára 2016, uviedol, že krajský súd vo svojom vyjadrení len prepísal odôvodnenie napadnutého uznesenia, ktoré sťažovateľ naďalej považuje za svojvoľné. Sťažovateľ zároveň súhlasil s upustením od ústneho pojednávania.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Je teda garantom ústavnosti a súdnym orgánom, ktorý je povinný chrániť dodržiavanie a rešpektovanie ústavy všetkými orgánmi verejnej moci vrátane všeobecných súdov.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Predmetom sťažnosti, ktorú ústavný súd uznesením III. ÚS 341/2015-23 z 1. decembra 2015 prijal na ďalšie konanie, je posúdenie napadnutého uznesenia krajského súdu vo vzťahu k novému návrhu sťažovateľa na povolenie obnovy konania.

Prvý návrh sťažovateľa na obnovu konania v jeho trestnej veci, v ktorom poukazoval na nález ústavného súdu o asperačnej zásade, bol uznesením okresného súdu č. k. 4 Nt 58/2013-19 z 8. augusta 2013 zamietnutý. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ sťažnosť, ktorá bola uznesením krajského súdu sp. zn. 6 Tos 176/2013 z 31. októbra 2013 zamietnutá. Všeobecné súdy vychádzali z úvahy, že *„existencia Nálezu Ústavného súdu SR zo dňa 28. 11. 2012 sama osebe nepredstavuje skutočnosť, ktorá by aj*

v spojení s ustanovením § 41b zákona č. 38/1993 Z. z. zakladala obligatorne povinnosť okresného súdu povoliť obnovu konania“. Všeobecné súdy dospeli k záveru, že trest pôvodne uložený sťažovateľovi je aj za novej právnej situácie zákonný.

Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ sťažnosť podľa čl. 127 ústavy, v ktorej namietal porušenie svojich práv podľa viacerých článkov ústavy, listiny a dohovoru. Jeho sťažnosť podľa čl. 127 ústavy bola uznesením ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 264/2014 z 24. apríla 2014 odmietnutá ako zjavne neopodstatnená. Ústavný súd v danej veci konštatoval, že zistenia krajského súdu nie sú výsledkom svojvôle a že tento komplexne zhodnotil všetky skutkové okolnosti relevantné na rozhodovanie. Ďalej uviedol, že povoľovaním obnovy konania „ex offo“ by došlo k nadbytočnému, formálnemu a neúčelnému prehodnocovaniu právoplatných rozhodnutí v trestných veciach, ktoré by boli na základe návrhov odsúdených bez ďalšieho preskúmania, napriek tomu, že už v konaní o obnove konania je zo všetkých okolností zrejmé, že obnovenie konania nemôže pre odsúdeného privodiť iný, resp. priaznivejší výsledok.

Následne plénum ústavného súdu prijalo 7. mája 2014 zjednocujúce stanovisko sp. zn. PLz. ÚS 2/2014 (ďalej aj „zjednocujúce stanovisko ústavného súdu“) v tomto znení: *„Bod II stanoviska trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. Tpj 44/2013 z 26. novembra 2013, ktoré súvisí s aplikáciou nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 106/2011 z 28. decembra 2012 (nález o asperačnej zásade), zabezpečuje dotknutým fyzickým osobám plnohodnotnú ochranu ich základných práv a slobôd, a preto je v plnom rozsahu aplikovateľný nielen v konaniach pred všeobecnými súdmi, ale aj v konaniach pred Ústavným súdom Slovenskej republiky.“*

V bode II stanoviska trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu je vyjadrený tento právny názor: *„Ak je podaný návrh na povolenie obnovy konania vo veci, ktorá sa skončila právoplatným rozhodnutím, ktorý vychádza len zo skutočností predpokladaných v ustanovení § 41b ods. 1 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii ústavného súdu, je splnenie podmienok obnovy konania konštatované už v tomto ustanovení. Preto súd už nemôže skúmať splnenie iných podmienok uvedených v § 394 ods. 1 Trestného poriadku, ale obnovu*

konania povolí podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku z dôvodu uvedeného v § 41b ods. 1 zákona č. 38/1993 Z. z. v znení neskorších predpisov.“

Sťažovateľ podal medzičasom nový návrh na povolenie obnovy konania, v ktorom poukázal nielen na nález ústavného súdu o asperačnej zásade, ale podľa jeho názoru aj na novú skutočnosť, a to stanovisko trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu. Jeho návrh na povolenie obnovy konania bol uznesením okresného súdu sp. zn. 3 Nt 32/2014 zo 7. apríla 2014 odmietnutý. Sťažnosť sťažovateľa proti tomuto uzneseniu bola zamietnutá napadnutým uznesením krajského súdu. Okresný súd i krajský súd zhodne konštatovali, že podmienky na povolenie obnovy konania neboli splnené, pretože skutočnosti, ktoré sťažovateľ vo svojom návrhu uviedol, sú totožné so skutočnosťami v zmysle jeho prvého návrhu.

Ústavný súd konštatuje, že záver okresného súdu a krajského súdu o tom, že stanovisko trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu nie je možné pre účely povolenia obnovy konania považovať za novú skutočnosť, nie je možné z ústavného hľadiska považovať za svojvoľný či arbitrárny. Aj podľa názoru ústavného súdu môžu byť novými skutočnosťami iba skutočnosti súdu v pôvodnom konaní neznáme, ktoré však už v dobe vydania rozhodnutia existovali a až neskôr vyšli najavo. Nový výklad ustanovenia hmotného práva teda nemôže byť novou skutočnosťou, ak v dobe vydania pôvodného rozhodnutia neexistoval.

Ústavný súd však berúc do úvahy už opísané okolnosti prípadu považuje za rozhodujúcu skutočnosť, ktorú krajský súd v napadnutom uznesení vôbec nezohľadnil. Z pohľadu sťažovateľa bolo novou skutočnosťou, podobne ako v prípade jeho prvého návrhu na povolenie obnovy konania, to, že mu bol uložený trest za použitia neústavnej časti asperačnej zásady. V čase rozhodovania o prvom návrhu sťažovateľa na povolenie obnovy konania sa ako na všeobecných, tak aj na ústavnom súde viedla polemika o tom, ako by mali súdy pristupovať k návrhom na povolenie obnovy konania v súvislosti s neústavnou časťou asperačnej zásady. To malo pred všeobecnými súdmi za následok, že návrhy na obnovu konania v súvislosti s neústavnou časťou asperačnej zásady niektoré súdy

zamietali a iné zas obnovu konania povoľovali. Ani judikatúra ústavného súdu nebola v tomto smere jednotná (porovnaj napr. I. ÚS 673/2013 a IV. ÚS 110/2014). Opísaná názorová polemika však bola po prijatí stanoviska trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu z 26. novembra 2013 a predovšetkým po prijatí zjednocujúceho stanoviska pléna ústavného súdu zo 7. mája 2014 ukončená v prospech plnohodnotnej ochrany práv odsúdených (sťažovateľov). Uvedené skutočnosti boli krajskému súdu v čase jeho rozhodovania (9. decembra 2014) známe a tento ich preto mal s ohľadom na potrebu materiálnej ochrany ústavnosti v napadnutom uznesení zohľadniť (porovnaj situáciu sťažovateľa v tejto veci so situáciou sťažovateľa vo veci sp. zn. IV. ÚS 37/2014, kde bolo o jeho opakovanom návrhu na povolenie obnovy konania rozhodnuté inak, v dôsledku čoho bolo konanie o jeho sťažnosti podľa čl. 127 ústavy zastavené). Vo výnimočných okolnostiach daného prípadu bolo totiž pri porovnaní situácie sťažovateľa so situáciou iných odsúdených, ktorým bola za obdobných okolností obnova konania povolená, potrebné prihliadať na princíp spravodlivosti a predovšetkým na to, čo bolo pre sťažovateľa v danej veci v stávke (výška nepodmienečného trestu odňatia slobody).

Keďže krajský súd uvedené úvahy v napadnutom uznesení nezohľadnil, porušil právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa 46 ods. 1 ústavy (bod 1 výroku tohto nálezu).

Vo vzťahu k namietanému porušeniu práva sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd poukazuje na doterajšiu judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, z ktorej možno vyvodiť, že pod ochranu čl. 6 ods. 1 dohovoru nespadá konanie o mimoriadnych opravných prostriedkoch, za ktoré treba bezpochyby považovať aj obnovu konania (IV. ÚS 382/09, m. m. I. ÚS 5/02 A. B. v. Slovenská republika, rozsudok zo 4. 3. 2003 a v ňom odkaz na ďalšiu judikatúru), pretože rozhodnutia o povolení obnovy konania alebo zamietnutí návrhu na povolenie obnovy konania priamo nesúvisia s rozhodnutím o právach a záväzkoch občianskoprávneho charakteru alebo o oprávnenosti trestného obvinenia proti adresátom práv podľa tohto ustanovenia dohovoru. Článok 6 ods. 1 dohovoru totiž neobsahuje právo na revíziu súdneho konania [pozri aj Svák, J. Ochrana ľudských práv z pohľadu judikatúry a doktríny

štrasburských orgánov ochrany práva. Žilina : 2003, s. 370 – 371, ktorý v tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie vo veci Callaghan c. Spojené kráľovstvo z 9. 5. 1985, Décisions et rapports, č. 60 (IV. ÚS 403/09)].

Vzhľadom na uvedené ústavný súd tejto časti sťažnosti sťažovateľa nevyhovel (bod 6 výroku tohto nálezu).

III.

Ak ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloví, že k porušeniu práva alebo slobody došlo právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, prípadne nečinnosťou, zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah, prípadne prikáže tomu, kto právo alebo slobodu porušil, aby vo veci konal. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo ak to je možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1, obnovil stav pred porušením.

S ohľadom na to, že ústavný súd sťažnosti v časti vyhovel a rozhodol, že krajský súd napadnutým uznesením porušil základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, napadnuté uznesenie krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie podľa § 56 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde (bod 2 výroku tohto nálezu).

Sťažovateľ ďalej navrhol, aby ústavný súd uložil krajskému súdu povinnosť zaplatiť mu aj primerané finančné zadosťučinenie vo výške 8 000 €.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa čl. 127 ods. 1 ústavy boli porušené, primerané

finančné zadosťučinenie. Z uvedeného textu ústavy vyplýva, že ústavný súd môže, avšak nemusí priznať primerané finančné zadosťučinenie.

Vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k názoru, že deklarovanie porušenia práva sťažovateľa, zrušenie napadnutého uznesenia a vrátenie veci na ďalšie konanie je pre neho dostatočným zadosťučinením. Ústavný súd preto rozhodol, že finančné zadosťučinenie sťažovateľovi nepriznáva (bod 3 výroku tohto nálezu).

Ústavný súd podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v súvislosti s jeho právnym zastupovaním.

Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Ústavný súd pri rozhodovaní o úhrade trov konania vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok 2014, ktorá bola 839 €, keďže išlo o úkony právnej služby vykonané v roku 2015. Úhradu priznal sťažovateľovi za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia a podanie sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy) podľa § 13a ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), a to za každý úkon po 139,83 € [1/6 výpočtového základu (§ 11 ods. 3 vyhlášky)], čo spolu s paušálnou náhradou niektorých hotových výdavkov (režijný paušál) za každý úkon právnej služby v sume po 8,39 € [1/100 výpočtového základu (§ 16 ods. 3 vyhlášky)] predstavuje sumu 296,44 €. Za tretí úkon (vyjadrenie z 9. februára 2016) ústavný súd úhradu trov konania sťažovateľovi nepriznal, pretože vzhľadom na obsah tohto podania tento úkon relevantným spôsobom neprispel k ďalšiemu objasneniu veci.

Priznanú úhradu trov konania zaplatí Kancelária Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „Kancelária ústavného súdu“) na účet právneho zástupcu sťažovateľa.

Krajský súd je potom povinný uhradiť trovy právneho zastúpenia sťažovateľa na účet Kancelárie ústavného súdu (bod 4 a 5 výroku tohto nálezu).

V zmysle čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, je potrebné pod právoplatnosťou rozhodnutia uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. augusta 2016